AUGLÝSING

um samning milli Íslands og Danmerkur til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir.

Hinn 21. maí 1970 var undirritaður í Reykjavík samningur milli Íslands og Danmerkur til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir. Forseti Íslands staðfesti samning þennan hinn 26. maí 1970. Gildistaka samningsins er miðuð við hinn 1. júní 1970 samkvæmt 1. mgr. 31. gr. hans.

Samningurinn er birtur sem fylgiskjal með auglýsingu þessari.

Þetta er hér með gert almenningi kunnugt.

Utanríkisráðuneytið, Reykjavík, 1. júní 1970.

Emil Jónsson.

Pétur Thorsteinsson.

Fylgiskjal.

SAMNINGUR

milli Lýðveldisins Íslands og Konungsríkisins Danmerkur til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir.

FORSETI LÝÐVELDISINS ÍSLANDS
og
HANS HÁTIGN KONUNGUR DANMERKUR,

sem eru ásáttir um að gera með sér samning til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir, hafa í því skyni skipað sem fulltrúa sína með umboði:

FORSETI LÝÐVELDISINS ÍSLANDS:

Hr. Emil Jónsson, utanríkisráðherra

HANS HÁTIGN KONUNGUR DANMERKUR:
Hr. Birger Ove Kronmann, sérlegan ambassador með umboði

OVERENSKOMST

mellem Kongeriget Danmark og Republikken Island til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af beskatningsunddragelse for så vidt angår indkomstskat og formueskat.

HANS MAJESTÆT KONGEN AF DANMARK
og
PRÆSIDENTEN FOR REPUBLIKKEN ISLAND,

der ønsker at afslutte en overenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af beskatningsunddragelse for så vidt angår indkomstskat og formueskat, har til det formål som deres Befuldmægtigede udnævnt:

HANS MAJESTÆT KONGEN AF DANMARK:
Hr. Birger Ove Kronmann, overordentlig og befuldmægtiget ambassadör

PRÆSIDENTEN FOR REPUBLIKKEN ISLAND:
Hr. Emil Jónsson, udenrigsminister

sem, eftir að hafa skipzt á umboðum, er reyndust góð og gild,
hafa orðið ásáttir um eftirfarandi:

I. KAFLI
GILDISSVIÐ SAMNINGSINS

1. gr.

Aðilar, sem samningurinn tekur til.

Samningur þessi tekur til aðila, sem eru heimilisfastir í öðru eða báðum aðildarríkjunum.

2. gr.

Skattar, sem samningurinn tekur til.

1. Samningur þessi tekur til skatta af tekjum og eignum, sem eru álagðir vegna hvors aðildarríkisins um sig, opinberra stofnana eða sveitarstjórna, án tillits til þess á hvern hátt þeir eru álagðir.

2. Til skatta af tekjum og eignum teljast allir skattar, sem lagðir eru á heildartekjur, heildareignir, eða á þætti tekna og eigna, þar með taldir skattar af ágóða af sölu lausafjár eða fasteigna, svo og skattar af verðmætisaukningu.

3. Gildandi skattar, sem samningurinn tekur til, eru aðallega þessir:

a) að því er Ísland varðar:
   1) tekjuskattur til ríkisins;
   2) eignarskattur til ríkisins;
   3) tekjuútsvar til sveitarfélaga og
   4) eignarútsvar til sveitarfélaga;
   (hér eftir nefndur „íslenzkur skattur“);
b) að því er Danmörk varðar:
   1) tekjuskattur til ríkisins;
   2) eignarskattur til ríkisins;
   3) tekjuútsvar til sveitarfélaga;
   4) ellilífeyrisgjald;
   5) sjómannaskattur;
   6) sérstakur tekjuskattur og
   7) kirkjuskattur;
   (hér eftir nefndur „danskur skattur“).

som, efter at have udvekslet deres fuldmagter og fundet disse i god og behørig form, er blevet enige om følgende bestemmelser:

KAPITEL I
OVERENSKOMSTENS ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

De af overenskomsten omfattede personer.

Denne overenskomst skal finde anvendelse på personer, som er hjemmehørende i en af eller begge de kontraherende stater.

Artikel 2

De af overenskomsten omfattede skatter.

1. Denne overenskomst skal finde anvendelse på indkomst- og formueskatter, der udskrives på hver af de kontraherende staters, deres politiske underafdelingers eller lokale myndigheders vegne uden hensyn til, hvorledes de opkræves.

2. Som indkomst- og formueskatter anses alle skatter, der pålignes på grundlag af hele indkomsten, hele formuen, eller dele af indkomsten eller formuen, herunder skatter på fortjeneste ved afhændelse af løsøre eller fast ejendom, såvel som skatter på formueforøgelse.

3. De gældende skatter, på hvilke overenskomsten finder anvendelse, er især:

a) For Islands vedkommende:
   1) den nationale indkomstskat;
   2) den nationale formueskat;
   3) den kommunale indkomstskat; og
   4) den kommunale formueskat
   (herefter omtalt som „islandsk skat“).
b) For Danmarks vedkommende:
   1) indkomstskatten til staten;
   2) formueskatten til staten;
   3) indkomstskatten til kommunen;
   4) folkepensionsbidraget;
   5) sømandsskatten;
   6) den særlige indkomstskat; og
   7) kirkeskatten
   (herefter omtalt som „dansk skat“).

4. Samningurinn tekur einnig til allra þeirra skatta, sömu eða svipaðrar tegundar, sem síðar verða lagðir á til viðbótar eða í staðinn fyrir gildandi skatta. Í lok hvers árs skulu bær stjórnvöld í aðildarríkjunum gefa hvort öðru upplýsingar um allar meiri háttar breytingar, sem gerðar hafa verið á skattalögum ríkjanna.

4. Overenskomsten skal også finde andvendelse på alle skatter af samme eller væsentlig samme art, der fremtidigt måtte blive pålagt som tillæg til eller i stedet for de gældende skatter. Ved stutningen af hvert år skal de kompetente myndigheder i de kontraherende stater give hinanden underretning om alle vigtige ændringer, som er blevet foretaget i deres respektive skattelove.

II. KAFLI
SKILGREININGAR

3. gr.
Almennar skilgreiningar.

1. Í samningi þessum merkja neðangreind hugtök eftirfarandi, nema annað leiði af samhenginu:

a) „Ísland“ merkir Lýðveldið Ísland, þar með talið sérhvert svæði þar sem, samkvæmt íslenzkum lögum og í samræmi við alþjóðalög, yfirráðarétti Íslands verður beitt, að því er varðar rannsóknir og hagnýtingu náttúruauðæfa landgrunnsins.

b) „Danmörk“ merkir Konungsríkið Danmörku, þar með talið sérhvert svæði þar sem, samkvæmt dönskum lögum og í samræmi við alþjóðalög, yfirráðarétti Danmerkur verður beitt, að því er varðar rannsóknir og hagnýtingu náttúruauðæfa landgrunnsins; undanskilin eru þó Færeyjar og Grænland.

c) „aðili“ merkir mann, félag eða sérhverja stofnun, sem telst skattskyld eining samkvæmt gildandi skattalögum hvors aðildarríkis.

d) „félag“ merkir sérhver samtök eða stofnun, sem telst persóna að lögum, að því er skatta varðar, í því aðildarríki, þar sem það er heimilisfast.

KAPITEL II
DEFINITIONER

Artikel 3
Almindelige definitioner.

1. Hvis ikke andet fremgår af sammenhængen, skal i denne overenskomst:

a) udtrykket „Island“ betyde Republikken Island herunder ethvert område, hvorover Island ifølge sin lovgivning og i overensstemmelse med international ret kan udøve suverænitetsrettigheder med hesyn til udforskning og udnyttelse af kontinentalsoklens naturforekomster;

b) udtrykket „Danmark“ betyde Kongeriget Danmark herunder ethvert område, hvorover Danmark ifølge sin lovgivning og i overensstemmelse med international ret kan udøve suverænitetsrettigheder med hensyn til udforskning og udnyttelse af kontinentalsoklens naturforekomster; udtrykket omfatter ikke Færøerne og Grønland.

c) udtrykket „person“ indbefatte en fysisk person, et selskab og enhver anden sammenslutning, der behandles som selvstændig skattesubjekt i henhold til den i hver af de kontraherende stater gældende skattelovgivning;

d) udtrykket „selskab“ betyde enhver juridisk person eller enhver sammenslutning, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person i den kontraherende stat, hvor den er hjemmehørende;

e) „fyrirtæki í aðildarríki“ og „fyrirtæki í hinu aðildarríkinu“ merkir fyrirtæki, sem rekið er af aðila, heimilisföstum í aðildarríki, og fyrirtæki, sem rekið er af aðila heimilisföstum í hinu aðildarríkinu.

f) „bær stjórnvöld“ merkja, að því er Ísland varðar, fjármálaráðherrann eða umboðsmann hans, og að því er Danmörku varðar, fjármálaráðherrann eða umboðsmann hans.

2. Við framkvæmd aðildarríkis á ákvæðum samnings þessa skulu, nema annað leiði af efninu, öll hugtök, sem ekki eru skilgreind á annan hátt, hafa sömu merkingu og í lögum viðkomandi aðildarríkis, að því er varðar skatta þá, sem samningur þessi tekur til.

4. gr.

Heimilisfesti, að því er skattskyldu varðar.

1. Í samningi þessum merkir hugtakið „aðili heimilisfastur í aðildarríki“ sérhvern þann aðila, sem að lögum þess ríkis er skattskyldur þar vegna heimilisfesti, búsetu, stjórnaraðsetur eða af öðrum svipuðum ástæðum.

2. Þegar maður telst heimilisfastur í báðum aðildarríkjunum samkvæmt 1. tl., skal úrskurða málið eftir neðangreindum reglum:

a) Maður telst heimilisfastur í því aðildarríki, þar sem hann á fast heimili. Eigi hann fast heimili í báðum aðildarríkjunum, telst hann heimilisfastur í því aðildarríki, sem hann er nánar tengdur persónulega og fjárhagslega (miðstöð persónuhagsmuna).

b) Ef ekki er unnt að ákvarða, í hvoru aðildarríkinu maður hefur miðstöð

e) udtrykkene „foretagende i en af de kontraherende stater“ og „foretagende i den anden kontraherende stat“ betyde henholdsvis et foretagende, der drives af en person, som er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, og et foretagende, der drives af en person, som er hjemmehørende i den anden kontraherende stat;

f) udtrykket „kompetente myndigheder“ betyde i Island finansministeren eller hans befuldmægtigede stedfortræder, og i Danmark finansministeren eller hans befuldmægtigede stedfortræder.

2. Ved anvendelsen af denne overenskomst i en af de kontraherende stater skal ethvert udtryk, som ikke på anden måde er defineret, og medmindre andet følger af sammenhængen, tillægges den betydning, som det har i henhold til de i denne kontraherende stat gældende love om de skatter, hvorpå overenskomsten finder anvendelse.

Artikel 4

Skattemæssigt hjemsted.

1. I denne overenskomst andvendes udtrykket „hjemmehørende i en af de kontraherende stater“ på enhver person, som i henhold til lovgivningen i denne stat er skattepligtig dér på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde eller et andet lignende forhold.

2. Hvor en fysisk person efter bestemmelserne i stykke 1 anses for hjemmehørende i begge de kontraherende stater, skal følgende regler gælde:

a) han skal anses for at være hjemmehørende i den kontraherende stat, i hvilken han har en fast bolig til rådighed for sig. Såfremt han har en fast bolig til rådighed for sig i begge kontraherende stater, skal han anses for at være hjemmehørende i den kontraherende stat, med hvilken han har de stærkeste personlige og økonomiske forbindelser (midtpunkt for sine livsinteresser);

b) kan det ikke afgøres, i hvilken af de to kontraherende stater han har midt-

persónuhagsmuna sinna, eða ef hann í hvorugu aðildarríkinu á fast heimili, telst hann heimilisfastur í því aðildarríki, þar sem hann dvelst að jafnaði.

c) Ef maður dvelst að jafnaði í báðum aðildarríkjunum eða í hvorugu þeirra, telst hann heimilisfastur í því aðildarríki, þar sem hann á ríkisfang.

d) Ef maður á ríkisfang í báðum eða hvorugu aðildarríkjanna, skulu bær stjórnvöld í aðildarríkjunum leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi.

3. Þegar aðili, annar en maður, telst eiga heimilisfesti í báðum aðildarríkjunum samkvæmt 1. tl., telst hann heimilisfastur í því aðildarríki, þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn hans hefur aðsetur.

punkt for sine livsinteresser, eller har han ikke en fast bolig til rådighed for sig i nogen af de kontraherende stater, skal hans anses for at være hjemmehørende i den kontraherende stat, i hvilken han sædvanligvis opholder sig;

c) opholder han sig sædvanligvis i begge de kontraherende stater, eller har han ikke sådant ophold i nogen af dem, skal han anses for at være hjemmehørende i den stat, i hvilken han har statsborgerret;

d) har han statsborgerret i begge de kontraherende stater, eller har han ikke statsborgerret i nogen af dem, vil de kompetente myndigheder i de to kontraherende stater afgøre spørgsmålet ved gensidig aftale.

3. Hvor en ikke-fysisk person efter bestemmelserne i stykke 1 anses for hjemmehørende i begge de kontraherende stater, skal den anses for at være hjemmehørende i den kontraherende stat, i hvilken dens virkelige ledelse har sit sæde.

5. gr.

Föst atvinnustöð.

1. Í samningi þessum merkir hugtakið „föst atvinnustöð“ fasta atvinnustofnun, þar sem starfsemi fyrirtækisins fer að nokkru eða öllu leyti fram.

2. „Föst atvinnustöð“ er einkum:

a) staður, þar sem framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur;
b) útibú;
c) skrifstofa;
d) verksmiðja;
e) verkstæði;
f) náma, grjótnáma eða annar staður, þar sem náttúruauðæfi eru nýtt;
g) athafnasvæði fyrir byggingaframkvæmdir, mannvirkjagerð eða samsetningarvinna, sem stendur yfir lengur en 12 mánuði.

3. „Föst atvinnustöð“ tekur ekki til:

a) aðstöðu, sem einskorðuð er við

Artikel 5

Fast driftssted.

1. I denne overenskomst betyder udtrykket „fast driftssted“ et fast forretningssted, hvor foretagendets virksomhed helt eller delvis udøves.

2. Udtrykket „fast driftssted“ skal navnlig indbefatte:

a) et sted, hvorfra foretagendet ledes;
b) en filial;
c) et kontor;
d) en fabrik;
e) et værksted;
f) en grube, et stenbrud eller et andet sted, hvor naturforekomster udnyttes;
g) stedet for et bygnings-, anlægs- eller monteringsarbejde af mere end 12 måneders varighed.

3. Udtrykket „fast driftssted“ skal ikke indbefatte:

a) anvendelsen af indretninger udelukkende til oplagring, udstilling eller ud-

geymslu, sýningu eða afhendingu á vörum í eigu fyrirtækisins;
b) vörubirgða í eigu fyrirtækisins, sem eingöngu eru ætlaðar til geymslu, sýningar eða afhendingar;
c) vörubirgða í eigu fyrirtækisins, sem eingöngu eru ætlaðar til vinnslu hjá öðru fyrirtæki;
d) fastrar atvinnustofnunar, sem einungis er notuð í sambandi við vörukaup eða öflun upplýsinga fyrir fyrirtækið;
e) fastrar atvinnustofnunar, sem einungis er notuð til auglýsingastarfsemi, upplýsingastarfsemi, vísindarannsókna eða svipaðrar starfsemi, sem felur í sér undirbúnings- eða aðstoðarstörf vegna fyrirtækisins.

4. Aðili, sem hefur á hendi starfsemi í aðildarríki fyrir fyrirtæki í hinu aðildarríkinu — undanskilinn er þó óháður umboðsaðili samkvæmt 5. tl. — skal teljast föst atvinnustöð í fyrrnefnda ríkinu, ef hann hefur heimild til að gera samninga fyrir hönd fyrirtækisins í því ríki og að jafnaði beitir þessari heimild, nema starfsemi hans sé einskorðuð við vörukaup fyrir fyrirtækið.

5. Fyrirtæki í aðildarríki telst ekki hafa fasta atvinnustöð í hinu aðildarríkinu, þótt það reki þar viðskipti fyrir milligöngu miðlara, umboðsmanns eða annars óháðs umboðsaðila, svo framarlega sem þessir aðilar koma fram innan takmarka venjulegs atvinnurekstrar síns.

6. Þótt félag, sem er heimilisfast í aðildarríki, stjórni eða sé stjórnað af félagi sem er heimilisfast í hinu aðildarríkinu eða rekur viðskipti í síðarnefnda ríkinu (annað hvort fyrir milligöngu fastrar atvinnustöðvar eða á annan hátt), leiðir það í sjálfu sér ekki til þess, að annað hvort þessara félaga sé föst atvinnustöð hins.

levering af varer tilhørende foretagendet;
b) opretholdelsen af et varelager, tilhørende foretagendet, udelukkende til oplagring, udstilling eller udlevering;
c) opretholdelsen af et varelager, tilhørende foretagendet, udelukkende til bearbejdelse hos et andet foretagende;
d) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende for at foretage indkøb af varer eller fremskaffe oplysninger til foretagendet;
e) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende i reklameøjemed, til indsamling af oplysninger, til videnskabelig forskning eller til udøvelse af lignende virksomhed, der for foretagendet er af forberedende eller hjælpende art.

4. En person, som udfører virksomhed i en af de kontraherende stater for et foretagende i den anden kontraherende stat — med undtagelse af en sådan uafhængig repræsentant, som omhandles i stykke 5 — skal anses for fast driftssted i den førstnævnte stat, såfremt han i denne stat har og sædvanligvis udøver en fuldmagt til at indgå aftaler i foretagendets navn, medmindre hans virksomhed er begrænset til indkøb af varer for foretagendet.

5. Et foretagende i en af de kontraherende stater anses ikke for at have et fast driftssted i den anden kontraherende stat, alene fordi det driver forretning i denne anden stat gennem en mægler, kommissionær eller anden uafhængig repræsentant, såfremt disse personer handler inden for rammerne af deres sædvanlige forretningsvirksomhed.

6. Den omstændighed, at et selskab, hjemmehørende i en af de kontraherende stater, behersker eller beherskes af et selskab, som er hjemmehørende i den anden kortraherende stat, eller som (enten gennem et fast driftssted eller på anden måde) udøver forretningsvirksomhed i den anden stat, skal ikke i sig selv bevirke, at et af de to selskaber anses for et fast driftssted for det andet.

III. KAFLI
SKÖTTUN TEKNA

6. gr.
Tekjur af fasteign.

1. Tekjur af fasteign má skattleggja í því aðildarríki, þar sem fasteignin er.

2. Hugtakið „fasteign" skal skýra í samræmi við lög þess aðildarríkis, þar sem fasteignin er. Í öllum tilvikum felur hugtakið í sér fylgifé með fasteign, áhöfn og tæki, sem notuð eru í landbúnaði og við skógarnytjar, réttindi varðandi landeignir samkvæmt reglum einkamálaréttarins, afnotarétt af fasteign og rétt til fastrar eða breytilegrar þóknunar sem endurgjald fyrir hagnýtingu eða rétt til að hagnýta námur, lindir og önnur náttúruauðæfi. Skip, bátar og loftför teljast ekki til fasteigna.

3. Ákvæði 1. tl. gilda um tekjur af beinni hagnýtingu, leigu og hvers konar öðrum afnotum fasteignar.

4. Ákvæði 1. og 3. tl. gilda einnig um tekjur af fasteign í eigu fyrirtækis og um tekjur af fasteign, sem hagnýtt er við sjálfstæða starfsemi.

7. gr.
Tekjur af atvinnurekstri.

1. Hagnaður fyrirtækis í aðildarríki er skattskyldur einungis í því ríki, nema fyrirtækið hafi með höndum atvinnurekstur í hinu aðildarríkinu frá fastri atvinnustöð þar. Ef fyrirtækið hefur slíkan atvinnurekstur með höndum, má leggja skatt á hagnað fyrirtækisins í síðarnefnda ríkinu, en þó einungis að því marki, sem hagnaðurinn stafar frá nefndri fastri atvinnustöð.

KAPITEL III
BESKATNING AF INDKOMST

Artikel 6
Indkomst af fast ejendom.

1. Indkomst af fast ejendom kan beskattes i den af de kontraherende stater, i hvilken ejendommen er beliggende.

2. Udtrykket „fast ejendom" skal forstås i overensstemmelse med lovgivningen i den af de kontraherende stater, i hvilken ejendommen er beliggende. Udtrykket skal i alle tilfælde omfatte tilbehør til fast ejendom, besætning og inventar, der anvendes i landbrug og skovbrug, rettigheder på hvilke den almindelige lovgivning om fast ejendom finder anvendelse, brugsrettigheder til fast ejendom, såvel som rettigheder til varierende eller faste ydelser, der betales for udnyttelsen af eller retten til at udnytte mineralforekomster, kilder og andre naturforekomster; skibe, både og luftfartøjer anses ikke for fast ejendom.

3. Bestemmelsen i stykke 1 finder anvendelse på indkomst, der hidrører fra direkte brug, udlejning eller fra enhver anden form for udnyttelse af fast ejendom.

4. Bestemmelserne i stykke 1 og 3 finder også anvendelse på indkomst af fast ejendom, der tilhører et foretagende, og på indkomst af fast ejendom, der anvendes ved udøvelsen af frit erhverv.

Artikel 7
Fortjeneste ved forretningsvirksomhed.

1. Fortjeneste indvundet af et foretagende i en af de kontraherende stater kan kun beskattes i denne stat, medmindre foretagendet driver virksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted. Såfremt foretagendet driver sådan virksomhed, kan dets fortjeneste beskattes i den anden stat, men dog kun for så vidt angår den del deraf, som kan henføres til det faste driftssted.

2. Þegar fyrirtæki í aðildarríki hefur með höndum atvinnurekstur í hinu aðildarríkinu frá fastri atvinnustöð þar, skal hvort aðildarríkið um sig telja föstu atvinnustöðinni þann hagnað, sem ætla má að fallið hefði í hennar hlut, ef hún hefði verið sérstakt og sjálfstætt fyrirtæki, sem hefði með höndum sams konar eða svipaðan atvinnurekstur við sömu eða svipaðar aðstæður og kæmi sjálfstætt fram í skiptum við fyrirtæki það, sem hún er föst atvinnustöð fyrir.

3. Við ákvörðun hagnaðar fastrar atvinnustöðvar skal leyfa sem frádrátt útgjöld, sem leiða af því, að hún er föst atvinnustöð, þar með talinn kostnaður við framkvæmdastjórn og annar venjulegur stjórnunarkostnaður, hvort heldur kostnaðurinn er til orðinn í því ríki, þar sem fasta atvinnustöðin er eða annars staðar.

4. Að því leyti sem venja hefur verið í aðildarríki, að ákvarða hagnað fastrar atvinnustöðvar á grundvelli skiptingar heildarhagnaðar fyrirtækisins á hina ýmsu hluta þess, skal ekkert í 2. tl. útiloka það aðildarríki frá því að ákveða skattskyldan hagnað eftir þeirri skiptingu, sem venja hefur verið. Aðferð sú, sem notuð er við skiptinguna, skal samt sem áður vera slík, að niðurstaðan verði í samræmi við þær meginreglur, sem ákveðnar eru í þessari grein.

5. Engan hagnað skal telja fastri atvinnustöð, vegna vörukaupa hennar fyrir fyrirtækið.

6. Við notkun ákvæða framangreindra töluliða, skal hagnaður, sem talinn er fastri atvinnustöð, ákvarðast eftir sömu reglum frá ári til árs, nema fullnægjandi ástæða sé til annars.

7. Þegar hagnaðurinn felur í sér tekjur, sem sérstök ákvæði eru um í öðrum greinum samnings þessa, skulu

2. I tilfælde, hvor et foretagende i en af de kontraherende stater driver virksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted, skal der i hver af de kontraherende stater til dette faste driftssted henføres den fortjeneste, som det kunne forventes at have opnået, hvis det havde været et uafhængigt foretagende, der udøvede den samme eller lignende virksomhed på samme eller lignende betingelser, og som under fuldstændigt frie forhold afsluttede forretninger med det foretagende, hvis faste driftssted det er.

3. Ved fastsættelsen af et fast driftssteds fortjeneste skal det være tilladt at fradrage udgifter, som er afholdt til gavn for det faste driftssted, herunder udgifter til ledelse og almindelig administration iøvrigt, hvadenten de afholdes i den stat, hvor det pågældende faste driftssted er beliggende, eller andre steder.

4. I det omfang, det har været sædvane i en af de kontraherende stater at beregne den fortjeneste, der kan henføres til et fast driftssted, på basis af en fordeling af foretagendets samlede fortjeneste mellem dets forskellige afdelinger, skal intet i stykke 2 hindre den pågældende kontraherende stat i at beregne den skattepligtige fortjeneste på basis af en sådan sædvanemæssig fordeling. Den anvendte fordelingsmetode skal imidlertid være af en sådan art, at den fører til resultater, som er i overensstemmelse med de principper, der er fastlagt i denne artikel.

5. Ingen fortjeneste skal kunne henføres til et fast driftssted, blot fordi det faste driftssted har foretaget vareindkøb for foretagendet.

6. Ved anvendelsen af de foregående stykker skal den fortjeneste, der skal henføres til det faste driftssted, fastsættes efter samme metode år for år, medmindre der er gode og fyldestgørende grunde for en anden fremgangsmåde.

7. Hvor er fortjeneste indeholder indkomster, som er omhandlet særskilt i andre artikler i denne overenskomst, skal

ákvæði þessarar greinar ekki hafa áhrif á gildi þeirra ákvæða.

8. gr.

Siglingar og loftferðir.

1. Hagnaður af rekstri skipa eða loftfara á alþjóðaleiðum skal einungis skattlagður í því aðildarríki, þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

2. Ef aðsetur raunverulegrar framkvæmdastjórnar útgerðarfyrirtækis er um borð í skipi, skal hún teljast hafa aðsetur í því aðildarríki, þar sem eini eða aðalframkvæmdarstjóri fyrirtækisins er heimilisfastur.

3. Ákvæði 1. tl. skulu einnig eiga við um þátttöku íslenzkra eða danskra fyrirtækja, sem hafa með höndum siglingar eða loftferðir á alþjóðaleiðum, í hverskonar rekstrarsamvinnu (pools).

9. gr.

Tengd fyrirtæki.

Þegar:

a) fyrirtæki í aðildarríki tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórn, yfirráðum eða fjármagni fyrirtækis í hinu aðildarríkinu, eða

b) sömu aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórn, yfirráðum eða fjármagni fyrirtækis í aðildarríki og fyrirtækis í hinu aðildarríkinu,

skulu eftirfarandi ákvæði gilda:

Ef fyrirtæki semja eða ákveða skilmála um innbyrðis samband sitt á viðskipta- eða fjármálasviðinu, sem eru frábrugðnar því, sem væri, ef fyrirtækin væru hvort öðru óháð, má allur hagnaður, sem án þessara skilmála hefði runnið til annars fyrirtækis, en rennur ekki til þess vegna skilmálanna, teljast sem hagnaður þess fyrirtækis og skattleggjast samkvæmt því.

bestemmelserne i disse andre artikler ikke berøres af bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 8

Skibs- og luftfart.

1. Fortjeneste ved skibs- eller luftfartsvirksomhed i international trafik kan kun beskattes i den kontraherende stat, i hvilken foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

2. Såfremt den virkelige ledelse for et foretagende, der driver skibsfartsvirksomhed, har sit sæde ombord på et skib, skal foretagendet anses for at have sit sæde i den kontraherende stat, i hvilken den eneste eller vigtigste udøver af virksomheden er hjemmehørende.

3. Bestemmelserne i stykke 1 finder ligeledes anvendelse i tilfælde, hvor islandske eller danske foretagender, som beskæftiger sig med international skibs- eller luftfart, deltager i poolaftaler af en hvilken som helst art.

Artikel 9

Indbyrdes afhængige foretagender.

I tilfælde, hvor

a) et foretagende i en af de kontraherende stater direkte eller indirekte deltager i ledelsen, kontrollen eller financieringen af et foretagende i den anden kontraherende stat, eller

b) samme personer direkte eller indirekte deltager i ledelsen, kontrollen eller financieringen af både et foretagende i den ene af de kontraherende stater og et foretagende i den anden kontraherende stat,

og der i noget af disse tilfælde mellem de to foretagender er aftalt eller fastsat vilkår vedrørende deres kommercielle eller financielle forbindelser, som afviger fra de vilkår, som ville være blevet aftalt mellem uafhængige foretagender, kan enhver fortjeneste, som, hvis disse vilkår ikke havde foreligget, ville være tilfaldet et af disse foretagender, medregnes til dette foretagendes fortjeneste og beskattes i overensstemmelse hermed.

10. gr.

Ágóðahlutir.

1. Ágóðahlutir, sem félag heimilisfast í aðildarríki greiðir aðila heimilisföstum í hinu aðildarríkinu skulu einungis skattlagðir í síðarnefnda ríkinu.

2. Hugtakið „ágóðahlutir" merkir í þessari grein tekjur af hlutabréfum, námuhlutabréfum, stofnbréfum eða öðrum réttindum, sem ekki eru skuldakröfur, til hlutdeildar í hagnaði, svo og tekjur af öðrum félagsréttindum, sem jafngilda tekjum af hlutabréfum samkvæmt skattalöggjöf þess ríkis, þar sem félagið, sem úthlutunina framkvæmir er heimilisfast.

3. Ákvæði 1. tl. gilda ekki, þegar viðtakandi ágóðahlutanna er heimilisfastur í aðildarríki, en rekur í hinu aðildarríkinu, þar sem félag það, sem ágóðahlutina greiðir er heimilisfast, fasta atvinnustöð, sem eignarréttindin, sem ágóðahlutirnir eru greiddir af, eru raunverulega bundin við. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr.

4. Ef félag, sem er heimilisfast í aðildarríki, fær hagnað eða tekjur frá hinu aðildarríkinu, getur síðarnefnda ríkið ekki skattlagt ágóðahlutina, sem félagið greiðir aðilum, sem ekki eru heimilisfastir í því ríki, eða lagt skatt á óúthlutaðan hagnað félagsins. Þetta gildir jafnt, þótt greiddu ágóðahlutirnir eða óúthlutaði hagnaðurinn sé að öllu eða nokkru leyti hagnaður eða tekjur, sem hafa myndazt í síðarnefnda ríkinu.

11. gr.

Vextir.

1. Vextir, sem myndast í aðildarríki og greiddir eru aðila heimilisföstum í

Artikel 10

Udbytter.

1. Udbytte, som udbetales af et selskab, der er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, til en person, som er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan kun beskattes i denne anden stat.

2. Udtrykket „udbytte" betyder i denne artikel indkomst af aktier, mineaktier, stifterandele eller — bortset fra gældsfordringer — andre rettigheder til andel i fortjeneste, såvel som indkomst fra andre selskabsrettigheder, der sidestilles med indkomst fra aktier i henhold til skattelovgivningen i den stat, i hvilken det selskab, der foretager udlodningen, er hjemmehørende.

3. Bestemmelsen i stykke 1 finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor udbyttet oppebæres af en person, der er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, og som har et fast driftssted i den anden kontraherende stat, i hvilken det selskab, der udbetaler udbyttet, er hjemmehørende, såfremt de rettigheder, der ligger til grund for udlodningen, har direkte forbindelse med det faste driftssted. I så fald skal bestemmelserne i artikel 7 finde anvendelse.

4. Hvor et selskab, som er hjemmehørende i en af de kontraherende stater oppebærer fortjeneste eller indkomst fra den anden kontraherende stat, kan denne anden stat ikke lægge nogen skat på udbytte, som udbetales af selskabet til personer, der ikke er hjemmehørende i denne anden stat, eller underkaste selskabets ikke-udloddede indkomst nogen skat på ikke-udloddet indkomst, selv om det udbetalte udbytte eller den ikke-udloddede indkomst helt eller delvis består af fortjeneste eller indkomst fra kilder i denne anden stat.

Artikel 11

Renter.

1. Renter, der hidrører fra en af de kontraherende stater og betales til en i den anden kontraherende stat hjemme-

hinu aðildarríkinu, skulu einungis skattlagðir í síðarnefnda ríkinu.

2. Hugtakið „vextir" í þessari grein merkir tekjur af ríkisskuldabréfum, skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, án tillits til hvort þau eru tryggð með veði eða fela í sér rétt til hlutdeildar í hagnaði eða ekki, og hvers konar skuldakröfum, svo og allar aðrar tekjur, sem jafngilda tekjum af lánuðu fé, samkvæmt skattalöggjöf þess ríkis, þar sem tekjurnar mynduðust.

3. Ákvæði 1. tl. gilda ekki þegar viðtakandi vaxtanna er heimilisfastur í aðildarríki, en rekur í hinu aðildarríkinu, þar sem vextirnir mynduðust, fasta atvinnustöð, sem skuldakrafan, sem vextina ber, er raunverulega bundin við. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr.

4. Vextir teljast hafa myndazt í aðildarríki, þegar greiðandinn er ríkið sjálft, opinberar stofnanir þess, sveitarstjórnir eða aðili heimilisfastur í því ríki. Þegar hins vegar aðilinn, sem vextina greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í aðildarríki eða ekki, rekur í aðildarríki fasta atvinnustöð og stofnað er til skuldbindingarinnar, sem vextina ber, í sambandi við föstu atvinnustöðina og vextirnir færðir henni til gjalda, þá skal telja vextina hafa myndazt í því aðildarríki, þar sem fasta atvinnustöðin er.

5. Þegar sérstakt samband milli greiðanda og viðtakanda eða milli beggja þessara aðila og þriðja aðila leiðir til þess, að vaxtafjárhæðin, miðuð við þá skuldakröfu, sem hún er greidd af, er hærri en sú vaxtafjárhæð, sem greiðandi og viðtakandi hefðu samið um, ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, þá skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjár-

hørende person kan kun beskattes i denne anden stat.

2. Udtrykket „rente" betyder i denne artikel indkomst af statsgældsbeviser, obligationer eller forskrivninger, hvad enten de er sikrede ved pant eller ikke, og hvad enten de indeholder en ret til andel i fortjeneste eller ikke, samt fordringer af enhver art, såvel som enhver anden indkomst, der i henhold til skattelovgivningen i den stat hvorfra indkomsten hidrører, betragtes som indkomst af pengelån.

3. Bestemmelsen i stykke 1 finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor renten oppebæres af en person, der er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, og som har et fast driftssted i den anden kontraherende stat, hvorfra renten hidrører, såfremt den fordring, der ligger til grund for den udbetalte rente, har direkte forbindelse med det faste driftssted. I så fald skal bestemmelserne i artikel 7 finde andvendelse.

4. Renter skal anses for at hidrøre fra en af de kontraherende stater, såfremt de udbetales af den pågældende stat selv, en politisk underafdeling deraf, en lokal myndighed eller en i den pågældende stat hjemmehørende person. Såfremt den person, der betaler renten — hvad enten den pågældende er hjemmehørende i en af de kontraherende stater eller ej — imidlertid i en af de kontraherende stater har et fast driftssted, i forbindelse med hvilket den gæld, hvoraf renten betales, blev stiftet, og renteudgiften afholdes af det pågældende faste driftssted, skal en sådan rente anses for at hidrøre fra den kontraherende stat, i hvilken det faste driftssted er beliggende.

5. I tilfælde, hvor en særlig forbindelse mellem den, der erlægger, og den, der modtager renten, eller mellem disse og en tredje person, har bevirket, at den erlagte rente set i forhold til den gældsfordring, hvorfor den er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt, såfremt den nævnte forbindelse ikke havde foreligget, skal bestemmelserne i denne artikel alene finde anvendelse på

hæðina. Þegar þannig stendur á, skal fjárhæðin, sem umfram er, vera skattskyld í samræmi við skattalög hvors aðildarríkis um sig, en taka skal í því sambandi tillit til annarra ákvæða samnings þessa.

12. gr.

Þóknanir.

1. Þóknanir, sem myndast í aðildarríki og greiddar eru aðila heimilisföstum í hinu aðildarríkinu, skulu einungis skattlagðar í síðarnefnda ríkinu.

2. Hugtakið „þóknanir" í þessari grein merkir sérhverjar greiðslur, sem tekið er við sem endurgjaldi fyrir afnotarétt eða rétt til hagnýtingar hvers konar höfundarréttar á bókmennta-, lista- eða vísindasviðinu, þar með taldar kvikmyndir, einkaleyfa, vörumerkja, munstra eða líkana, uppdrátta, leynilegra samsetningar- eða framleiðsluaðferða, eða fyrir afnotarétt eða rétt til að hagnýta iðnaðar-, viðskipta- eða vísindabúnað eða fyrir upplýsingar um reynslu og þekkingu á iðnaðar-, viðskipta- eða vísindasviðinu.

3. Ákvæði 1. tl. gilda ekki, þegar viðtakandi þóknanna er heimilisfastur í aðildarríki, en rekur í hinu aðildarríkinu, þar sem þóknanirnar mynduðust, fasta atvinnustöð, sem réttindin eða eignin, sem þóknanirnar stafa frá, er raunverulega bundin við. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr.

4. Þóknanir teljast hafa myndazt í aðildarríki, þegar greiðandinn er ríkið sjálft, opinberar stofnanir þess, sveitarstjórnir eða aðili heimilisfastur í því ríki. Þegar, hins vegar, aðilinn, sem þóknanirnar greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í aðildarríki eða ekki, rekur í aðldarríki fasta atvinnustöð og samningurinn, sem greiðsla þóknanna byggist á, hefur verið gerður í sambandi við föstu atvinnustöðina og þær færðar henni til

det sidstnævnte beløb. I så fald skal det overskydende beløb kunne beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under behørig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Artikel 12

Royalties.

1. Royalties, der hidrører fra en af de kontraherende stater og betales til en person, som er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan kun beskattes i denne anden stat.

2. Udtrykket „royalties" betyder i denne artikel betaling af enhver art, der modtages som vederlag for anvendelsen af eller retten til at benytte enhver ophavsret til et litterært, kunstnerisk eller videnskabeligt arbejde, herunder spillefilm, ethvert patent, varemærke, mønster eller model, tegning, hemmelig formel eller fremstillingsmetode, eller for anvendelsen af eller retten til at benytte industrielt, kommercielt eller videnskabeligt udstyr, eller for oplysninger om industrielle, kommercielle eller videnskabelige erfaringer.

3. Bestemmelsen i stykke 1 finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor den i en af de kontraherende stater hjemmehørende modtager af nævnte royalties har et fast driftssted i den anden kontraherende stat, fra hvilken de nævnte royalties hidrører, såfremt den rettighed eller ejendom, som ligger til grund for de nævnte royalties, har direkte forbindelse med det faste driftssted. I så fald skal bestemmelserne i artikel 7 finde anvendelse.

4. Royalties skal anses for at hidrøre fra en af de kontraherende stater, når de erlægges af den pågældende stat selv, en politisk underafdeling, en lokal myndighed eller en i den pågældende stat hjemmehørende person. Såfremt den person, som erlægger de nævnte royalties — hvad enten den pågældende er hjemmehørende i en af de kontraherende stater eller ej — imidlertid i en af de kontraherende stater har et fast drifts-

gjalda, þá skal telja þóknanirnar hafa myndazt í því aðildarríki, þar sem fasta atvinnustöðin er.

5. Þegar sérstakt samband milli greiðanda og viðtakanda, eða milli beggja þessara aðila og þriðja aðlia, leiðir til þess, að fjárhæð þóknanna, miðuð við þau afnot, réttindi eða upplýsingar, sem greitt er fyrir, er hærri en sú fjárhæð, sem greiðandi og viðtakandi hefðu samið um, ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, þá skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á, skulu greiðslurnar, sem umfram eru, vera skattskyldar í samræmi við skattalög hvors aðildarríkis um sig, en taka skal í því sambandi tillit til annarra ákvæða samnings þessa.

13. gr.

Ágóði af eignum.

1. Ágóða af sölu fasteignar, sem nánar er skilgreind í 2. tl. 6. gr., má skattleggja í því aðildarríki, þar sem fasteignin er.

2. Ágóða af sölu lausafjár, sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í aðildarríki rekur í hinu aðildarríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu. Hið sama gildir um sölu lausafjár, sem tilheyrir fastri stofnun, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki hefur í hinu aðildarríkinu í sambandi við sjálfstæða starfsemi sína. Þetta á einnig við um ágóða af sölu fastrar atvinnustöðvar (einnar sér eða ásamt fyrirtækinu í heild) eða fastrar stofnunar. Ágóði af sölu lausafjár þeirrar tegundar, sem greinir í 3. tl. 23. gr., er hins vegar einungis skattskyldur í því

sted, i forbindelse med hvilket forpligtelsen til erlæggelsen af de nævnte royalties blev påtaget, og disse royalties belastes dette faste driftssted, skal disse royalties anses for at hidrøre fra den kontraherende stat, hvori det faste driftssted er beliggende.

5. I tilfælde, hvor en særlig forbindelse mellem den, der erlægger, og den, der modtager nævnte royalties, eller mellem disse og en tredje person, har bevirket, at de erlagte royalties i betragtning af den anvendelse, rettighed eller oplysning, for hvilken de erlægges, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt, såfremt den nævnte forbindelse ikke havde foreligget, skal bestemmelserne i denne artikel alene finde anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald skal den overskydende del af det erlagte beløb kunne beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under behørig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Artikel 13

Fortjeneste ved afståelse af formuegenstande.

1. Fortjeneste ved afståelse af fast ejendom — som defineret i artikel 6, stk. 2 — kan beskattes i den kontraherende stat, i hvilken ejendommen er beliggende.

2. Fortjeneste ved afståelse af aktiver, der ikke består i fast ejendom, og som udgør en del af erhvervsformuen i et fast driftssted, som et foretagende i en af de kontraherende stater har i den anden kontraherende stat, eller ved afståelse af aktiver, der ikke består i fast ejendom, og som hører til et fast sted, som en person hjemmehørende i en af de kontraherende stater anvender til udøvelse af frit erhverv i den anden kontraherende stat, herunder også fortjeneste ved afståelse af selve det faste driftssted (særskilt eller sammen med hele foretagendet), eller af et sådant fast sted, kan beskattes i den anden stat. Fortjeneste ved afståelse af aktiver af den i art. 23, stk. 3, omhandlede art, kan dog

aðildarríki, þar sem slíkt lausafé er skattskylt samkvæmt nefndri grein.

3. Ágóði af sölu allra eigna, annarra en þeirra, sem um ræðir í 1. og 2. tl. þessarar greinar, skal einungis vera skattskyldur í því aðildarríki, þar sem seljandinn er heimilisfastur.

14. gr.

Sjálfstæð starfsemi.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki hefur af sjálfstæðri starfsemi eða öðru sjálfstæðu starfi svipaðrar tegundar, skulu einungis vera skattskyldar í því ríki, nema hann hafi að jafnaði í hinu aðildarríkinu fasta stofnun til þess að leysa af höndum þessi störf sín. Ef hann hefur slíka fasta stofnun, má leggja skatt á tekjurnar í hinu aðildarríkinu, en þó einungis þann hluta þeirra, sem rekja má til hinnar föstu stofnunar.

2. Hugtakið „sjálfstæð starfsemi" merkir einkum sjálfstæð störf á sviði vísinda, bókmennta, lista, kennslu- og uppeldismála, svo og sjálfstæð störf lækna, lögfræðinga, verkfræðinga, arkitekta, tannlækna og endurskoðenda.

15. gr.

Launað starf.

1. Með þeim undantekningum, sem um ræðir í 16., 18., 19., 20. og 21. gr., skulu starfslaun, vinnulaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki, fær fyrir starf sitt, einungis skattlagðar í því ríki, nema starfið sé innt af hendi í hinu aðildarríkinu. Ef starfið er innt af hendi þar, má skattleggja greiðsluna fyrir það í síðarnefnda ríkinu.

2. Þrátt fyrir ákvæði 1. tl., skulu greiðslur, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki, fær fyrir starf, sem hann innir af höndum í hinu aðildarríkinu, einkun beskattes i den kontraherende stat, der i henhold til den nævnte artikel har beskatningsretten til de omhandlede aktiver.

3. Fortjeneste ved afståelse af alle andre aktiver end de i stk. 1 og 2 omhandlede, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvori afhænderen er hjemmehørende.

Artikel 14

Frit erhverv.

1. Indkomst ved frit erhverv eller ved andet selvstændigt arbejde af lignende karakter oppebåret af en person, som er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, kan kun beskattes i denne stat, medmindre den pågældende til udøvelse af sin virksomhed har et fast sted, der til stadighed står til hans rådighed i den anden kontraherende stat. Såfremt den pågældende har et sådant fast sted, kan den del af indkomsten, der kan henføres til dette faste sted, beskattes i den anden kontraherende stat.

2. Udtrykket „frit erhverv" indbefatter blandt andet selvstændig videnskabelig, litterær, kunstnerisk, opdragende eller undervisende virksomhed samt selvstændig virksomhed som læge, advokat, ingeniør, arkitekt, tandlæge og revisor.

Artikel 15

Personlige tjenesteydelser.

1. Såfremt bestemmelserne i artiklerne 16, 18, 19, 20 og 21 ikke finder anvendelse, kan gage, løn og andet lignende vederlag for personligt arbejde, oppebåret af en person, som er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, kun beskattes i denne stat, medmindre arbejdet er udført i den anden kontraherende stat. Er arbejdet udført dér, kan vederlaget beskattes i denne anden stat.

2. Uanset bestemmelserne i stykke 1 kan vederlag, som en person, der er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, oppebærer for tjenesteydelser, udført i den anden kontraherende stat, kun

ungis vera skattskyldar í fyrrnefnda ríkinu, ef:

a) viðtakandi dvelur í hinu ríkinu í eitt eða fleiri skipti, sem þó ekki fara fram úr 183 dögum samtals á viðkomandi almanaksári, þar með talin eðlileg vinnuhlé, og
b) greiðslurnar eru inntar af höndum af eða fyrir hönd atvinnurekanda, sem ekki er heimilisfastur í hinu ríkinu, og
c) greiðslurnar eru ekki gjaldfærðar fastri atvinnustöð eða fastri stofnun, sem atvinnurekandinn rekur í hinu ríkinu.

3. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar, má skattleggja greiðslur fyrir starf unnið um borð í skipi á alþjóðaleiðum, í því aðildarríki, þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

Ákvæði þessa töluliðar skulu einnig gilda um greiðslur til aðila, sem er heimilisfastur í aðildarríki, fyrir starf unnið um borð í fiskveiða-, selveiða- eða hvalveiðaskipi, einnig þótt greiðslurnar til hans séu inntar af hendi sem ákveðinn aflahlutur eða hluti af afrakstri þessarar útgerðar.

4. Þegar starfið er unnið eingöngu eða aðallega um borð í íslenzku eða dönsku loftfari (þar með talið loftfar, sem eru í eigu eða leigt af Scandinavian Airlines System) skal einungis skattleggja greiðslur, sem um er rætt í 1. tl. þessarar greinar, í því aðildarríki þar sem viðtakandinn telst heimilisfastur samkvæmt ákvæðum 4. gr. samnings þessa.

16. gr.
Stjórnarlaun.

Stjórnarlaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki fær fyrir að vera stjórnarmaður félags, sem heimilisfast er í hinu aðildarríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

beskattes i den førstnævnte stat i tilfælde, hvor

a) modtageren opholder sig i den anden stat i en eller flere perioder, der tilsammen ikke overstiger 183 dage indbefattet normale arbejdsafbrydelser indenfor vedkommende kalenderår, og
b) vederlaget betales af eller for en arbejdsgiver, der ikke er hjemmehørende i den anden stat, og
c) vederlaget ikke udredes af et fast driftssted eller et fast sted, som arbejdsgiveren har i den anden stat.

3. Uanset de foranstående bestemmelser i denne artikel kan vederlag for personligt arbejde, der udføres ombord på et skib i international trafik, beskattes i den kontraherende stat, i hvilken foretagendets virkelige ledelse har sit sæde. Bestemmelserne i dette stykke skal finde tilsvarende anvendelse på vederlag, som en person, der er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, oppebærer for personligt arbejde udført om bord på et fiske-, sæl- eller hvalfangstfartøj; dette gælder også hvis vederlaget betales den pågældende i form af en vis lod eller part af udbyttet fra nævnte fiskeri, sæl- eller hvalfangst.

4. I tilfælde hvor det personlige arbejde helt eller hovedsageligt udføres om bord på et dansk eller islandsk luftfartøj (herunder luftfartøjer som tilhører eller er chartret af Scandinavian Airlines System) beskattes vederlag af den i stk. 1 i nærværende artikel omhandlede art kun i den kontraherende stat, i hvilken modtageren anses for hjemmehørende i henhold til bestemmelserne i artikel 4 i denne overenskomst.

Artikel 16
Bestyrelseshonorarer.

Bestyrelseshonorarer og lignende vederlag, som oppebæres af en person, der er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, i hans egenskab af medlem af bestyrelsen for et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

17. gr.

Listamenn og íþróttamenn.

Þrátt fyrir ákvæði 14. og 15. gr. má skattlegggja aðila, sem koma fram í atvinnuskyni til skemmtunar almenningi, svo sem leikhús-, kvikmynda-, hljóðvarps- eða sjónvarpslistamenn, hljómlistarmenn og íþróttamenn, af tekjum, sem þeir hafa af slíkum persónulegum störfum í því aðildarríki, þar sem þessi störf eru innt af höndum.

18. gr.

Eftirlaun.

Eftirlaun og aðrar svipaðar greiðslur, með þeirri undantekningu, sem um ræðir í 1. tl. 19. gr., sem inntar eru af hendi til aðila, sem heimilisfastur er í aðildarríki, vegna fyrra starfs hans, skulu einungis skattlagðar í því ríki.

19. gr.

Opinbert starf.

1. Greiðslu, þar með talin eftirlaun, sem innt er af hendi af, eða úr sjóðum stofnuðum af aðildarríki, opinberri stofnun þess eða sveitarstjórn, til manns fyrir opinber störf hans í þágu þess ríkis, opinberrar stofnunar þess eða sveitarstjórnar, má skattleggja í því ríki.

2. Ákvæði 15., 16. og 18. gr. gilda um greiðslu eða eftirlaun fyrir störf, sem innt eru af hendi í sambandi við hvers konar atvinnu eða viðskipti, sem rekin er af aðildarríki, opinberri stofnun þess eða sveitarstjórn.

20. gr.

Námsmenn.

Maður heimilisfastur í aðildarríki, sem dvelst um stundarsakir í hinu aðildarríkinu, einungis:

a) sem námsmaður við háskóla, æðri skóla eða annan skóla, eða
b) sem nemi í viðskipta- eða tæknistörfum eða

Artikel 17

Kunstnere og sportsfolk.

Uanset bestemmelserne i artikel 14 og 15 kan indkomst, som erhverves af professionelle kunstnere, såsom teater-, film-, radio- eller fjernsynskunstnere og musikere samt af sportsfolk, for deres i denne egenskab udøvede virksomhed, beskattes i den kontraherende stat, i hvilken denne virksomhed er udøvet.

Artikel 18

Pensioner.

Medmindre bestemmelserne i artikel 19, stk. 1, finder anvendelse, kan pensioner og andre lignende vederlag, der udbetales for tidligere tjenesteydelser til en i en af de kontraherende stater hjemmehørende person, kun beskattes i denne stat.

Artikel 19

Offentlige hverv.

1. Vederlag, herunder pensioner, der udbetales direkte af, eller af fonds oprettet af, en af de kontraherende stater eller af en politisk underafdeling eller en lokal myndighed, til en fysisk person for varetagelsen af hverv i den førstnævnte stats eller underafdelings eller lokale myndigheds tjeneste, kan beskattes i denne stat.

2. Bestemmelserne i artikel 15, 16 og 18 finder anvendelse på vederlag eller pensioner, der udbetales for tjenesteydelser i forbindelse med næring eller forretning, der drives af en af de kontraherende stater eller af en politisk underafdeling eller en lokal myndighed.

Artikel 20

Studerende.

En person hjemmehørende i en af de kontraherende stater, som midlertidigt opholder sig i den anden kontraherende stat udelukkende

a) som studerende ved et universitet, et kollegium eller en skole, eller
b) som lærling under handelsmæssig eller teknisk uddannelse, eller

c) sem styrkþegi eða viðtakandi fjárhagsaðstoðar vegna náms eða rannsóknarstarfa frá stofnun, sem hefur trúmála-, mannúðar-, vísinda- eða fræðslustarfsemi á stefnuskrá sinni,

skal ekki skattlagður í síðarnefnda aðildarríkinu af því fé, sem hann móttekur til greiðslu á kostnaði við framfærslu sína, nám eða þjálfun. Hið sama gildir um námsstyrk. Einnig á þetta við um fé, sem honum er greitt fyrir starf, sem innt er af hendi í síðarnefnda ríkinu, að því tilskildu, að starfið sé unnið í sambandi við nám hans eða þjálfun eða sé honum nauðsynlegt til framfærslu. Þetta ákvæði gildir þó ekki í þeim tilvikum, þar sem námið eða þjálfunin er veigalítil í samanburði við starf það, sem greiðslan kemur fyrir.

c) som nyder af et stipendium, en bevilling eller anden understøttelse, som en institution med regligiøst, velgørende, videnskabeligt eller pædagogisk formål har tildelt den pågældende hovedsagelig som hjælp til studier eller forskning,

skal ikke beskattes i denne anden stat af beløb, som udbetales ham til hans ophold, undervisning eller uddannelse, eller af legater. Det samme skal gælde beløb, der udbetales som vederlag for tjenesteydelser, udført i denne anden stat, forudsat at disse tjenesteydelser har forbindelse med hans studier eller uddannelse eller er nødvendige for hans ophold. Denne sidste bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse i tilfælde, hvor studierne eller uddannelsen er af underordnet betydning i forhold til de tjenesteydelser, for hvilke de omhandlede vederlag er betalt.

21. gr.

Prófessorar, kennarar og vísindamenn.

Maður heimilisfastur í aðildarríki, sem dvelst í boði háskóla, æðri skóla, skóla eða annarar menntastofnunar í hinu aðildarríkinu, þó ekki yfir tvö ár, einungis í því skyni að stunda kennslustörf eða vísindalegar rannsóknir við slíka stofnun, skal ekki skattlagður í síðarnefnda ríkinu af greiðslu, er hann fær fyrir nefnd kennslu- eða rannsóknarstörf.

Artikel 21

Professorer, lærere og videnskabsmænd.

En person hjemmehørende i en af de kontraherende stater, som efter indbydelse fra et universitet, kollegium, skole eller anden undervisningsanstalt i den anden kontraherende stat besøger denne anden stat udelukkende for at undervise eller drive videnskabelig forskning ved en af de nævnte institutioner i et tidsrum af ikke over 2 år, skal ikke beskattes i denne anden stat af sit vederlag for sådan undervisning eller forskning.

22. gr.

Tekjur, sem ekki er sérstaklega fjallað um.

Tekjur, sem ekki er sérstaklega fjallað um hér að framan, skulu einungis skattlagðar í því aðildarríki, þar sem viðtakandi þeirra er heimilisfastur.

Artikel 22

Indkomst, der ikke udtrykkeligt er omtalt.

Indkomster, der oppebæres af en i en af de kontraherende stater hjemmehørende person, og som ikke udtrykkeligt er omtalt i de forudgående artikler i denne overenskomst, kan kun beskattes i denne stat.

IV. KAFLI

SKÖTTUN EIGNA

23. gr.

Eignir.

1. Eign, sem er fasteign samkvæmt skilgreiningu 2. tl. 6. gr., má skattleggja í því aðildarríki, þar sem eignin er.

2. Eign í lausafé, sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar fyrirtækis eða í lausafé, sem tilheyrir fastri stofnun, sem notuð er í sambandi við sjálfstæða starfsemi, má skattleggja í því aðildarríki, þar sem fasta atvinnustöðin eða fasta stofnunin er.

3. Skip og loftför, sem notuð eru á alþjóðaleiðum, svo og lausafé, sem tilheyrir rekstri slíkra skipa og loftfara, skulu einungis skattlögð í því aðildarríki, þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

4. Allar aðrar eignir aðila heimilisfasts í aðildarríki skulu einungis skattlagðar í því ríki.

V. KAFLI

AÐFERÐ TIL AÐ KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN

24. gr.

Deiliaðferð.

Þegar aðili, heimilisfastur í aðildarríki, hefur tekjur eða eignir, sem samkvæmt ákvæðum samnings þessa má skattleggja í hinu aðildarríkinu, skal fyrrnefnda ríkið leyfa sem frádrátt frá tekjuskattinum eða eignarskattinum þann hluta tekjuskattsins eða eignarskattsins, eftir því sem við á, sem svarar hlutfallslega til teknanna frá eða eignanna í hinu aðildarríkinu.

KAPITEL IV

BESKATNING AF FORMUE

Artikel 23

Formue.

1. Formue, bestående i fast ejendom — som defineret i artikel 6, stk. 2 — kan beskattes i den kontraherende stat, i hvilken ejendommen er beliggende.

2. Formue, bestående i aktiver, der udgør en del af erhvervsformuen i et foretagendes faste driftssted eller i aktiver, der hører til et fast sted anvendt til udøvelse af frit erhverv, kan beskattes i den af de kontraherende stater, i hvilken det faste driftssted eller det faste sted er beliggende.

3. Skibe og luftfartøjer, der benyttes i international trafik, og aktiver — bortset fra fast ejendom — som anvendes i sådan skibs- og luftfartsvirksomhed, kan kun beskattes i den kontraherende stat, i hvilken foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

4. Alle andre arter af formue tilhørende en person, som er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, kan kun beskattes i denne stat.

KAPITEL V

METODE TIL OPHÆVELSE AF DOBBELTBESKATNING

Artikel 24

Exemption-metode.

I tilfælde, hvor en person, der er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, oppebærer indkomst eller ejer formue, som i overensstemmelse med bestemmelserne i denne overenskomst kan beskattes i den anden kontraherende stat, skal den førstnævnte stat i indkomst- eller formueskatten tillade fradraget den del af henholdsvis indkomst- eller formueskatten, der forholdsmæssigt falder på den indkomst, som er oppebåret fra, eller den formue, der ejes i den anden kontraherende stat.

VI. KAFLI
SÉRSTÖK ÁKVÆÐI

25. gr.
Jafnrétti.

1. Ríkisborgarar aðildarríkis skulu ekki vera háðir annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum skyldum í því sambandi í hinu aðildarríkinu heldur en ríkisborgarar þess ríkis eru eða gætu orðið við sömu aðstæður.

2. Hugtakið „ríkisborgarar" merkir:
a) alla menn, sem hafa ríkisfang í aðildarríki;
b) allar persónur að lögum, sameignarfélög og samtök, sem byggja réttarstöðu sína á gildandi lögum í aðildarríki.

3. Ríkisfangslausir menn skulu ekki vera háðir annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum skyldum í því sambandi í aðildarríki en ríkisborgarar þess ríkis eru eða gætu orðið við sömu aðstæður.

4. Skattlagning fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í aðildarríki rekur í hinu aðildarríkinu, skal ekki vera óhagstæðari í síðarnefnda ríkinu en skattlagning á fyrirtæki þar, sem hafa sams konar starfsemi með höndum.

Þetta ákvæði skal þó ekki skýra þannig, að það skyldi aðildarríki til að veita aðilum, heimilisföstum í hinu aðildarríkinu, nokkurn þann fjölskyldufrádrátt, ívilnanir og lækkun skatta af einkaástæðum eða vegna fjölskyldueiningar, sem það veitir aðilum, sem eru heimilisfastir í fyrrnefnda ríkinu.

5. Þótt fjármagn fyrirtækja í aðildarríki sé að öllu eða nokkru leyti, beint

KAPITEL VI
SÆRLIGE BESTEMMELSER

Artikel 25
Ikke-diskriminering.

1. Statsborgere i en af de kontraherende stater skal ikke i den anden kontraherende stat kunne underkastes nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som statsborgere i den anden stat under samme forhold er eller måtte blive underkastet.

2. Udtrykket „statsborgere" betyder:
a) alle fysiske personer, der har statsborgerret i en af de kontraherende stater;
b) alle juridiske personer, interessentskaber og foreninger, der består i kraft af den gældende lovgivning i en af de kontraherende stater.

3. Statsløse personer skal ikke i en af de kontraherende stater kunne underkastes nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som statsborgere i denne stat under samme forhold er eller måtte blive underkastet.

4. Beskatningen af et fast driftssted, som et foretagende i en af de kontraherende stater har i den anden kontraherende stat, må ikke være ugunstigere i denne anden stat end beskatningen af foretagender i denne anden stat, der udøver samme virksomhed.

Denne bestemmelse skal ikke kunne fortolkes som forpligtende en af de kontraherende stater til at tilstå personer, som er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, de personlige skattemæssige begunstigelser, lempelser og nedsættelser, som den indrømmer de personer, der er bosat inden for dens eget område som følge af personlig stilling eller forsørgerpligt over for familie.

5. Foretagender i en af de kontraherende stater, hvis formue helt eller

eða óbeint, í eigu eða stjórnað af einum eða fleiri aðilum, sem eru heimilisfastir í hinu aðildarríkinu, skulu þau ekki vera háð annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum skyldum í því sambandi í fyrrnefnda ríkinu heldur en fyrirtæki svipaðrar tegundar í því ríki eru eða gætu orðið.

6. Hugtakið „skattlagning" í grein þessari merkir hvers konar skatta, hverju nafni sem nefnist.

26. gr.

Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.

1. Þegar aðili, heimilisfastur í aðildarríki, telur, að ráðstafanir, sem gerðar eru af öðru eða báðum aðildarríkjum, leiði til eða muni leiða til skattlagningar, að því er hann varðar, sem ekki er í samræmi við ákvæði samnings þessa, getur hann vísað málinu til bærs stjórnvalds þess aðildarríkis, þar sem hann er heimilisfastur, án tillits til þeirrar réttarverndar, sem kann að vera heimiluð í löggjöf ríkjanna.

2. Ef hið bæra stjórnvald telur, að mótmælin séu á rökum reist, en getur þó ekki sjálft leyst málið á viðunandi hátt, skal það leitast við að leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi við bært stjórnvald í hinu aðildarríkinu, í því skyni að komast hjá skattlagningu, sem ekki er í samræmi við ákvæði samnings þessa.

3. Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi leitast við að leysa sérhvern vanda eða vafaatriði varðandi skýringu eða beitingu ákvæða samningsins. Þau geta einnig ráðgazt sín á milli í því skyni að komast hjá tvísköttun í tilvikum, sem ekki er fjallað um í samningnum.

4. Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum geta haft beint samband sín á milli í því skyni að gera samkomulag í samræmi

delvis ejes eller kontrolleres, direkte eller indirekte, af en eller flere i den anden kontraherende stat hjemmehørende personer, skal ikke i den førstnævnte kontraherende stat kunne underkastes nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som andre tilsvarende foretagender i den førstnævnte stat er eller måtte blive underkastet.

6. Udtrykket „beskatning" betyder i denne artikel skatter af enhver art og betegnelse.

Artikel 26

Fremgangsmåden ved indgåelse af gensidige aftaler.

1. Såfremt en i en af de kontraherende stater hjemmehørende person mener, at foranstaltninger som er truffet af en eller begge de kontraherende stater, for ham medfører eller vil medføre beskatning, sem ikke er i overensstemmelse med denne overenskomst, kan han — uanset hvilke fremgangsmåder der måtte være fastsat i disse staters interne lovgivning — indbringe sin sag for den kompetente myndighed i den kontraherende stat, i hvilken han er hjemmehørende.

2. Den kompetente myndighed skal, hvis indsigelsen findes at være begrundet, og hvis den ikke selv kan nå til en rimelig løsning, bestræbe sig på at løse sagen ved en gensidig aftale med den kompetente myndighed i den anden stat med henblik på at undgå en beskatning, der ikke er i overensstemmelse med overenskomsten.

3. De kompetente myndigheder i de kontraherende stater skal stræbe sig på ved gengsidig aftale at løse vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål, der måtte opstå med hensyn til forståelsen eller andvendelsen af overenskomsten. De kan også rådføre sig med hinanden for at undgå dobbeltbeskatning i tilfælde, der ikke omhandles i overenskomsten.

4. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan træde i direkte kontakt med hinanden med henblik på

við það, sem um er rætt í þessari grein. Þegar æskilegt virðist, að fram fari munnlegar umræður til þess að samkomulag náist, geta slíkar umræður farið fram í nefnd, sem skipuð er fulltrúum bærra stjórnvalda beggja aðildarríkjanna.

at indgå aftaler i overensstemmelse med de foregående stykker. Såfremt det for at nå til enighed findes ønskeligt at have mundtlige forhandlinger, kan sådanne forhandlinger finde sted i en komité bestående af repræsentanter for de kompetente myndigheder i de kontraherende stater.

27. gr.

Skipti á upplýsingum.

1. Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum skulu skiptast á þeim upplýsingum, sem nauðsynlegar eru vegna framkvæmdar samnings þessa og löggjafar aðildarríkjanna, varðandi skatta, sem ákvæði samnings þessa ná til, að því leyti, sem viðkomandi skattlagning er í samræmi við samninginn. Allar upplýsingar, sem þannig er á skipzt, skal fara með sem trúnaðarmál og ekki gera kunnar öðrum aðilum eða stjórnvöldum en þeim, sem hafa með höndum ákvörðun eða innheimtu þeirra skatta, sem samningur þessi fjallar um.

2. Ákvæði 1. tl. skal í engu tilviki skýra þannig, að þau leggi á annað hvort aðildarríkjanna skyldu til:

a) að framkvæma stjórnarráðstafanir, sem víkja frá löggjöf eða stjórnvenju þess sjálfs eða hins aðildarríkisins;

b) að láta í té gögn, sem ekki er unnt að afla samkvæmt löggjöf eða eðlilegri stjórnvenju þess sjálfs eða hins aðildarríkisins;

c) að láta í té upplýsingar, sem mundu ljóstra upp leyndarmálum eða framleiðsluaðferðum á sviði atvinnumála, viðskipta, iðnaðar, verzlunar eða annarrar starfsemi, svo og upplýsingar, sem gagnstætt er almenningshagsmunum (ordre public) að gefa.

Artikel 27

Udveksling af oplysninger.

1. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal udveksle sådanne oplysninger, som er nødvendige for gennemførelsen af denne overenskomst og den interne lovgivning i de kontraherende stater vedrørende skatter, der omfattes af denne overenskomst, i det omfang den stedfindende beskatning er i overensstemmelse med denne overenskomst. Enhver oplysning, der således udveksles, skal behandles som hemmelig, og må ikke meddeles til andre personer eller myndigheder end dem, der er beskæftiget med påligningen eller opkrævningen af de skatter, som omfattes af denne overenskomst.

2. Bestemmelserne i stykke 1 skal i intet tilfælde kunne fortolkes således, at der pålægges nogen af de kontraherende stater pligt til:

a) at foretage forvaltningsakter, der strider mod dens egen eller den anden kontraherende stats lovgivning eller forvaltningspraksis;

b) at meddele oplysninger, som ikke kan fremskaffes ifølge dens egen eller den anden kontraherende stats lovgivning eller inden for den normale forvaltningspraksis;

c) at meddele oplysninger, som ville røbe nogen erhvervsmæssig, forretningsmæssig, industriel, kommerciel eller faglig hemmelighed eller fremstillingsmetode, eller oplysninger, hvis offentliggørelse ville stride mod almene interesser (ordre public).

28. gr.

Aðstoð við innheimtu skatta.

Hvort og að hve miklu leyti aðildarríkin skuli veita hvort öðru aðstoð og hjálp við innheimtu skatta þeirra, sem ákvæði samnings þessa taka til, má ákveða síðar, þegar tímabært er, með erindaskiptum milli aðildarríkjanna.

Artikel 28

Bistand med hensyn til opkrævning af skatter.

Hvorvidt de kontraherende stater skal yde hinanden gensidig bistand og hjælp ved opkrævningen af de skatter, som er omhandlet i denne aftale, og i bekræftende fald, i hvilket omfang, kan fastsættes ved aftale mellem de kontraherende stater i form af noteveksling, når dette på et senere tidspunkt lader sig gøre.

29. gr.

Landfræðileg rýmkun.

Rýmka má gildissvið samnings þessa, annaðhvort í heild eða með nauðsynlegum breytingum, þannig að hann nái til sérhvers þess dansks landsvæðis, sem beinum orðum er undanþegið gildissviði hans og leggur á skatta svipaða þeim, sem samningurinn tekur til. Allar slíkar rýmkanir skulu gilda frá þeim degi og með þeim breytingum og skilyrðum, að meðtöldum uppsagnarákvæðum, sem sérstaklega yrði kveðið á og samið um milli aðildarríkjanna með erindaskiptum eftir diplómatískum leiðum.

Artikel 29

Territorial udvidelse.

Denne overenskomst kan enten i sin helhed eller med de fornødne ændringer udvides til en hvilken som helst del af Danmark, som udtrykkeligt er undtaget fra overenskomsten, og som pålægger skatter af væsentligt samme karakter som de skatter, overenskomsten finder anvendelse på. En sådan udvidelse af overenskomsten skal have virkning fra den dag og med de ændringer og under de betingelser — herunder sådanne, som vedrører ophør — som måtte blive fastsat og aftalt mellem de kontraherende stater i noter, der skal udveksles ad diplomatisk vej.

30. gr.

Opinberir starfsmenn við sendiráð og ræðismannsskrifstofur.

1. Ákvæði samnings þessa skulu ekki hafa áhrif á skattívilnanir, sem opinberir starfsmenn við sendiráð eða ræðismannsskrifstofur njóta samkvæmt almennum þjóðréttarreglum eða í samræmi við ákvæði í sérstökum samningum.

2. Að svo miklu leyti, sem tekjur eða eignir eru ekki skattlagðar í dvalarlandinu vegna skattívilnana, sem opinberir starfsmenn við sendiráð eða ræðismannsskrifstofur njóta, samkvæmt almennum þjóðréttarreglum eða í samræmi við ákvæði í sérstökum alþjóðasamningum, skal heimaríkið hafa rétt til skattlagningar þrátt fyrir ákvæði samnings þessa.

Artikel 30

Diplomatiske og konsulære embedsmænd.

1. Denne overenskomst berører ikke de skattemæssige begunstigelser, som i kraft af folkerettens almindelige regler eller i medfør af bestemmelser i særlige overenskomster tilkommer diplomatiske eller konsulære embedsmænd.

2. I det omfang beskatning af indkomst og formue på grund af de skattemæssige begunstigelser, som i kraft af folkerettens almindelige regler eller i medfør af bestemmelser i særlige internationale overenskomster tilkommer diplomatiske eller konsulære embedsmænd, ikke finder sted i modtagerstaten, forbeholdes beskatningsretten udsendelsesstaten uden hensyn til bestemmelserne i denne overenskomst.

3. Í sambandi við framkvæmd samnings þessa, skulu menn, sem eru starfsmenn sendiráða eða ræðismannsskrifstofa aðildarríkis í hinu aðildarríkinu eða í þriðja ríkinu, og sem eru ríkisborgarar þess ríkis, er sendi þá, teljast heimilisfastir í því ríki, ef þeir bera sömu skyldu varðandi skatta af tekjum og eignum og aðilar, heimilisfastir þar.

3. Ved andvendelsen af denne overenskomst skal personer, som er medlemmer af en af de kontraherende staters diplomatiske eller konsulære missioner i den anden kontraherende stat eller i en tredje stat, og som er statsborgere i udsendelsesstaten, anses for hjemmehørende i udsendelsesstaten, hvis de dér er undergivet samme forpligtelser med hensyn til beskatning af indkomst og formue som personer, der er hjemmehørende i denne stat.

VII. KAFLI
LOKAÁKVÆÐI

31. gr.
Gildistaka.

1. Samningur þessi skal ganga í gildi þann dag, sem skipzt er á erindum, sem staðfesta, að bæði aðildarríkin hafi fullnægt þeim stjórnskipulegu aðgerðum, sem krafizt er til slíkrar gildistöku í hvoru ríkinu.

2. Samningurinn skal þá koma til framkvæmda:
a) í Danmörku:
um skatta, sem á eru lagðir fyrir tekjuárið 1970 og fyrir eftirfarandi tekjuár.
b) á Íslandi:
um skatta, sem á eru lagðir fyrir skattárið 1970 og fyrir eftirfarandi skattár.

3. Samningurinn, sem gerður var 24. janúar 1939 milli Íslands og Danmerkur til að komast hjá tvísköttun af tekjum og eignum, og samningur, gerður 10. október 1955, milli Íslands og Danmerkur um gagnkvæma undanþágu frá sköttum af ágóða skipaútgerðar og flugreksturs, skulu falla úr gildi frá 1. janúar 1970, þann dag, sem ákvæði samnings þessa koma til framkvæmda.

32 gr.
Uppsögn.

Samningur þessi skal gilda, þar til honum er sagt upp af öðru hvoru að-

KAPITEL VII
SLUTBESTEMMELSER.

Artikel 31
Ikrafttræden.

1. Denne overenskomst skal træde i kraft den dag, hvor det ved noteudveksling bekræftes, at hver af de kontraherende stater har gennemført de forfatningsmæssige foranstaltninger, som udkræves for ikrafttræden i den pågældende stat.

2. Overenskomsten skal herefter have virkning:
a) i Danmark:
for så vidt angår skatter, som opkræves for indkomståret 1970 og senere indkomstår;
b) i Island:
for så vidt angår skatter, som opkræves for skatteåret 1970 og senere skatteår.

3. Overenskomsten af 24. januar 1939 mellem Danmark og Island til undgåelse af dobbeltbeskatning vedrørende indkomst og formue og overenskomsten af 10. oktober 1955 mellem Danmark og Island om gensidig fritagelse for beskattning af skibs- og luftfart skal ophøre fra og med den 1. januar 1970, fra hvilken dato bestemmelserne i denne overenskomst har virkning.

Artikel 32
Ophør.

Overenskomsten skal forblive i kraft, indtil den opsiges af en af de kontra-

ildarríkinu. Hvort aðildarríkjanna um sig getur sagt upp samningum, eftir diplómatiskum leiðum, með tilkynningu um uppsögn, eigi síðar en sex mánuðum fyrir lok hvers almanakárs eftir árið 1975. Í slíku tilviki skal samningurinn hætta að koma til framkvæmda:

a) í Danmörku:
að því er varðar skatta, álagða fyrir þau tekjuár, sem næst eru á eftir því tekjuári, sem uppsögnin fer fram;

b) á Íslandi:
að því er varðar skatta, álagða fyrir þau skattár, sem næst eru á eftir því skattári, sem uppsögnin fer fram.

ÞESSU TIL STAÐFESTINGAR hafa fulltrúar beggja ríkjanna undirritað samning þennan og sett við innsigli sín.

GERT í Reykjavík, hinn 21. maí 1970 í tveim eintökum á íslenzku og dönsku, og skulu báðir textarnir vera jafngildir.

Fyrir hönd
lýðveldisins Íslands:
Emil Jónsson

Fyrir hönd
konungsríkisins Danmerkur:
Birger Kronmann

BÓKUN

Við undirritun samnings þess, sem í dag hefur verið gerður milli Lýðveldisins Íslands og Konungsríkisins Danmerkur til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir, hafa undirritaðir fulltrúar með umboði ritað nöfn sín undir eftirfarandi bókun, sem myndar hluta af samningnum.

Íhuguð hafa verið ákvæði 1. tl. 8. gr., síðasta málsliðar 2. tl. 13. gr. og 3. tl. 23. gr., sem kveða á um, að grundvöllur

herende stater. Enhver af de kontraherende stater kan opsige overenskomsten ad diplomatisk vej ved at give meddelelse om opsigelse mindst seks måneder før udgangen af et kalenderår efter året 1975. I så fald skal overenskomsten ophøre at have gyldighed:

a) I Danmark:
med hensyn til skatter, der opkræves for indkomstår, som følger efter det indkomstår, i hvilket opsigelsen har fundet sted;

b) I Island:
med hensyn til skatter, der opkræves for skatteår, som følger efter det skatteår, i hvilket opsigelsen har fundet sted.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har de Befuldmægtigede for de to stater underskrevet nærværende overenskomst og forsynet den med deres segl.

UDFÆRDIGET i Reykjavik, den 21. maí 1970 i to eksemplarer på dansk og islandsk, således at de to tekster har samme gyldighed.

For Kongeriget Danmark:
Birger Kronmann

For Republikken Island:
Emil Jónsson

PROTOKOL

Ved undertegnelsen af den i dag mellem Kongeriget Danmark og Republikken Island afsluttede overenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af beskatningsunddragelse vedrørende skatter af indkomst og formue har de undertegnede Befuldmægtigede undertegnet følgende protokol, som skal udgøre en integrerende del af overnskomsten:

Man har overvejet bestemmelserne i artikel 8, stk. 1, artikel 13, stk. 2, sidste sætning, og artikel 23, stk. 3, i henhold

fyrir heimild til skattlagningar sé á þeim stað, þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur. Þegar slíkt fyrirtæki er rekið af sameigendum með persónulegri ótakmarkaðri ábyrgð, telst það að jafnaði skattskyld stofnun í samræmi við íslenzk lög. Samkvæmt dönskum lögum er hins vegar hver sameigenda um sig skattlagður. Af þessum sökum hefur reynzt erfitt að komast að samkomulagi um ákvæði varðandi þetta atriði. Gert er því ráð fyrir, að einstök mál, er upp kunna að rísa um þetta efni, verði tekin til meðferðar af bærum stjórnvöldum í aðildarríkjunum samkvæmt ákvæðum 26. gr.

Reykjavík, 21. maí 1970.

Fyrir hönd
lýðveldisins Íslands:
Emil Jónsson

Fyrir hönd
konungsríkisins Danmerkur:
Birger Kronmann

til hvilke kriteriet for beskatningsretten er det sted, hvor sædet for foretagendets virkelige ledelse er. I tilfælde, hvor et sådant foretagende drives af ansvarlige interessenter, vil foretagendet normalt blive anset for en skattepligtig enhed efter islandsk lovgivning. Derimod er hver enkelt interessent for sig skattepligtig efter dansk lovgivning. Af denne grund har det vist sig vanskeligt at opnå enighed om bestemmelser, der regulerer dette, og man er derfor indstillet på, at enkelttilfælde, af denne art, som måtte opstå i fremtiden, skal behandles af de kompetente myndigheder i de kontrahérende stater i henhold til bestemmelserne i artikel 26.

Reykjavík, den 21. mai 1970.

For Kongeriget Danmark:
Birger Kronmann

For Republikken Island:
Emil Jónsson

Nr. 14. 1. júní 1970.

AUGLÝSING

um viðskipta- og greiðslusamning milli Íslands og Ungverjalands.

Hinn 19. maí 1970 var undirritaður í Moskvu viðskipta- og greiðslusamningur milli Íslands og Ungverjalands. Gildistími samningsins er frá 1. júní 1970 til 31. maí 1975.

Við gildistöku samnings þessa féllu úr gildi viðskipta- og greiðslusamningar milli Íslands og Ungverjalands frá 5. febrúar 1963, sbr. Stjt. C 3/1963.

Viðskipta- og greiðslusamningurinn ásamt tveim viðaukum er birtur sem fylgiskjal með auglýsingu þessari.

Þetta er hér með gert almenningi kunnugt.

Utanríkisráðuneytið, Reykjavík, 1. júní 1970.

Emil Jónsson.

Pétur Thorsteinsson.